

Sejal Badani

Taina povestitoareii

Traducere din engleză de Camelia Ghioc

Jaya

Trei luni mai târziu

2000

Unu

Când aveam cinci ani, am implorat-o pe mama să-mi ia un câine. Nu conta nici rasa, nici cât de mare era. Nu voiam decât să fie al meu, să-l iubesc și să-l strâng în brațe. După trei zile, mama mi-a făcut o surpriză: acasă mă aștepta un cățeluș în lesă. Era perfect. Îl luam cu mine peste tot și dormeam cu el în fiecare noapte. Câteva luni mai târziu, a fugit din curtea din spate și s-a pierdut. Am plâns ore în șir pe pat în camera mea, în timp ce mama mă privea tăcută din prag. Până la urmă am adormit, epuizată de durere. Abia a doua zi dimineață am văzut că mama venise în timpul nopții, mă acoperise cu o pătură și stinsese lumina. Nu mi-a spus niciodată vreun cuvânt despre pierderea mea.

* * *

Mă uit pe geam la apa care lovește malurile. În depărtare urlă o sireună, anunțând trecerea unei nave pe râul Hudson. Strâng haina mai bine în jurul meu. Kilogramele pe care le-am pus pe mine în timpul sarcinii au dispărut,

lăsându-mă să tânjesc după căldura pe care mi-o țineau. Aerul rece ca gheața trece prin haine și tremur.

Îmi scot ochelarii și ridic ochii spre soarele care se ițește de după nori. Deși suntem de-abia în octombrie, temperatura a scăzut substanțial, un avertisment că iarna se apropie cu repeziciune. Nu mă deranjează nici frigul, nici zăpada. Îmi oferă un pretext să-mi înfofolesc corpul în straturi de haine și să mă ascund de lume. Nu am fost mereu așa — nu am preferat întotdeauna singurătatea în detrimentul companiei oamenilor, dar, pe de altă parte, nu mi-am imaginat niciodată că viața mea va fi așa cum e acum.

Îmi bag mâinile sub coapse și mă sprijin de spătarul băncii. Stau și ascult claxoanele mașinilor și urletele sirenelor de vapor, bucuroasă că acoperă ecourile tristeții care-mi umplu mintea.

— Iartă-mă că am întârziat.

Nu mă întorc.

— E-n regulă, spun, deși știm amândoi că mint.

Nimic nu e în regulă și mă întreb cum ar mai putea fi vreodată ceva în regulă.

— Cum a fost la muncă? îl întreb.

— În regulă.

Asta am ajuns? Doi oameni care repetă mecanic aceleași cuvinte? Patrick se așază lângă mine pe bancă. Vântul îi ciufulește părul castaniu de pe frunte. Și-a pus la gât un fular pe care i l-am cumpărat acum doi ani. Era cât se poate de firesc să-i cumpăr lucruri. Știu marca lui favorită de pantofi, modelul de cravată pe care-l preferă și ce croială de costume îi place. Când am fost împreună, înainte și după căsătorie, am ajuns să ne cunoaștem cum nu ne cunoaște nimeni altcineva. Dar oricât timp am

petrecut amândoi, tot n-am învățat cum să facem față unei asemenea dureri.

— Bine, spun și-mi întorc din nou privirea spre apă, întrebându-mă dacă nu cumva răspunsurile pe care le caut se află în adâncurile ei. Asta-i bine.

Își pune mâna peste a mea și degetele noastre se împletesc de la sine. Mă uit în ochii lui cu prudență. Au trecut trei luni de la chiuretaj. De-atunci, de-abia ne-am vorbit.

— Mai ții minte prima zi din anul întâi de facultate?

Nu așteaptă să-i răspund.

— Ai intrat în sala de curs cu părul strâns într-un coc în vârful capului, din care ieșea un creion. Purta blugi rupți și un tricou pe care scria „Dacă nu-ți iese din prima, poate ar trebui să te lași de parașutism“.

— Tare-mi mai era dragă jerpelitura aia.

L-am aruncat când ne-am mutat împreună, imediat după absolvire. De la o gaură de pe mânecă, se destrămasese până sus, la umăr.

— Dar ție nu-ți plăcea deloc parașutismul, am adăugat.

— A fost greșeala mea că te-am lăsat să alegi ce să facem la a doua întâlnire.

Degetele lui le strâng pe ale mele. Nu mă pot abține și-l strâng și eu de mână, bucuroasă să-i simt căldura atingerii.

— Dacă aș fi știut..., spune el.

— Ai fi refuzat?

Îl privesc în ochi, surprinsă, și aștept să-mi răspundă. Știam că avea emoții în ziua aceea, dar cu toate astea s-a echipat și a urcat în avion fără nicio obiecție.

— Ai fi acceptat să mai ieși cu mine dac-aș fi refuzat? mă întreabă.

— Îmi plăcea la nebunie parașutismul, recunosc eu.

Pentru fata rigidă care eram, era o evadare bine-venită din existența cotidiană. A devenit drogul meu, euforia mea obținută în mod natural.

— Ar fi fost destul de greu, dacă ai fi refuzat.

— Atunci mă bucur că n-am făcut-o, răspunde el.

Dau din cap, înțelegând ce spune fără vorbe... că nu regretă anii pe care i-am petrecut împreună.

— N-ai mai sărit de mult timp, îmi amintește el.

Nu, n-am mai sărit. De când am încercat să devenim părinți. După prima sarcină pierdută, m-a rugat, apoi m-a implorat să vorbesc cu el, dar i-am spus că nu era nimic de zis. M-am concentrat asupra următoarei încercări — fiind sigură că o sarcină avea să vindece orice rană provocată de prima pierdere. Dar fiecare eșec care a urmat n-a făcut decât să ne îndepărteze tot mai mult unul de altul.

— Ar trebui să te apuci din nou, spune el cu blândețe. Ți doreai să faci parașutism.

— Uneori, nu e suficient să-ți dorești ceva, nu?

Știm amândoi că nu vorbesc despre parașutism. Deschide palma și, cu toate că tânjesc să-l țin strâns, îi dau drumul.

— Ți-ai găsit apartament?

Separarea noastră a avut loc în etape. După chiuretaj, a început să doarmă în camera de oaspeți. În weekenduri, a început să meargă în excursii cu prietenii sau să-și viziteze familia, în Florida. M-am întrebat cu voce tare dacă urma să ne despărțim. Când mi-a răspuns că-și caută apartament, s-a mai rupt o parte din ființa mea deja sfâșiată, dar nu am spus nimic.

— Da, spune el așa de încet, că de-abia îl aud. La două străzi depărtare de tine. O cameră. O subînchiriez, stau doar șase luni, până-mi găsesc ceva permanent.

O parte din mine vrea să creadă că rămâne în zonă pentru mine, dar partea logică a creierului meu îmi spune că face asta pentru că e comod. De la actualul nostru apartament, poate ajunge pe jos și la muncă, și la toate localurile noastre preferate. Mă întreb dacă o să-l văd în restaurantul din cartier sau citind ziarul duminică dimineața în cafeneaua unde covrigii se servesc fierbinți, de-abia scoși din cuptor, și proprietarul știe exact cum ne plac. Lui Patrick îi place să fie ușor rumeniți, cu multă pastă de brânză, pe când mie...

— Jaya?

După tonul lui îmi dau seama că mi-a tot repetat numele.

— Scuze.

Îmi frec tâmpla, sperând că gestul mă va readuce la realitate.

— M-am pierdut o clipă în gânduri.

Îmi feresc privirea, refuzând să-l las să vadă ce-i ascund — că perioadele în care sunt total ruptă de realitate sunt tot mai dese.

— Ce spuneai?

— Le-ai zis părinților tăi? mă întreabă el, după care ezită, apoi adaugă: despre noi.

— Da.

Îmi masez gâtul încordat, apoi mă întorc spre el.

— I-am sunat săptămâna trecută.

Un vapor trece încet prin fața noastră, iar eu reiau în minte conversația purtată cu ai mei.

— Tata m-a întrebat cum mă simt, iar mama n-a spus nimic.

— Jaya..., dă Patrick să spună ceva, dar îl întrerup cu o fluturare din mână.

— În weekend mă duc la ei. O să le explic atunci.

— Vrei să vin cu tine? spune și mă privește stăruitor în ochi. Ca să-i ajut să înțeleagă.

Patrick e fiul pe care tatăl meu și l-a dorit întotdeauna. Deși mama era ospitalieră și părea fericită că suntem împreună, a păstrat mereu aceeași distanță pe care o păstra față de toată lumea.

— N-o să aibă nicio importanță.

Cu toate că încercă să-mi ușureze povara, știm amândoi că nimic n-o să schimbe detașarea mamei mele.

— Oricum o să refuze să discute subiectul, adaug eu.

Cutele din jurul gurii lui se strâng și știu că se abține să spună ce ar vrea să spună. Distanța dintre noi a apărut când am început să ne străduim să rămân însărcinată. El a devenit retras, iar eu tot mai irascibilă în urma anilor de tratamente FIV și a problemelor de fertilitate. Orice discuție se învârtea în jurul pașilor necesari pentru sarcină. Când în sfârșit am rămas gravidă prima dată, parcă toate lunile de distanțare nici nu existaseră. Am sărbătorit împreună și am visat cu ochii deschiși la noul membru al familiei noastre. Când douăsprezece săptămâni mai târziu am pierdut sarcina, eu am fost la pământ, iar pe el l-am împins la periferia preocupărilor mele. Durerea mea a înghițit totul, fără să lase loc pentru căsnicia noastră sau pentru el. A început un proces ciclic, care ne-a purtat prin încă două pierderi de sarcină.

Se ridică și-și strânge mai bine fularul în jurul gâtului, sufocând orice urmă de oxigen rămasă în relația noastră.

— O să trec duminică să-mi iau și restul lucrurilor.

— Sunt acasă.

Deși încă are cheie, încuviințez de parcă ar fi un musafir nepoftit.

— Ne vedem atunci.

Îmi doresc din tot sufletul să-l rog să rămână, dar nu-mi găsesc cuvintele. Mi se usucă gura și mi-e imposibil să articulez o propoziție. Lacrimile îmi umplu ochii, dar nu se revarsă. Mă uit după el până nu-l mai văd. Abia atunci mă întorc iar către apă și continui să privesc râul curgând. Când se lasă întunericul și luminile orașului mă cheamă, pornesc pe jos pe drumul lung către casă.

Doi

Când aveam șapte ani, am vrut să învăț să merg pe bicicletă. Mama mi-a cumpărat una cu roți ajutătoare, dar eu le-am scos. Abia ajungeam cu picioarele la pedale. În fiecare zi urcam pe bicicletă și în fiecare zi cădeam. Una dintre căderi a fost mai urâtă și a fost nevoie să-mi pună zece copci pe frunte. După aceea, mama a luat bicicleta și a încuiat-o în garaj. Când am protestat, mi-a spus că ori renunț de tot, ori aștept să mai cresc ca să încerc din nou. Am refuzat s-o ascult și am scos bicicleta fără să-mi dea voie. A doua zi mi-am rupt mâna și mi-am spart buza coborând un deal. A dat pe loc bicicleta unui vecin.

Când i-am cerut o explicație, mi-a răspuns: „Jaya, uneori e mai bine să renunți la ceva, dacă-ți provoacă suferință“.

* * *

Stau în fața ușii de la casa mea părintească din suburbiile de la marginea orașului. Îmi trec degetul peste cheie, nesigură dacă s-o folosesc sau să apăs pe sonerie. Până la urmă bag cheia în buzunar și sun de două ori la ușă.

— Scumpete!

Tata deschide ușa și mă strânge imediat la pieptul lui.

— Bună, tată.

Cuvintele mi se pierd în hainele lui, iar râsul reverberează din corpul lui într-al meu. În casă miroase a usturoi amestecat cu mirodenii.

— Mama a gătit toată ziua, nu-i așa?

— De-abia aștepta un motiv.

Îmi cuprinde umerii cu brațul și mă conduce spre bucătărie.

— A făcut toate mâncărurile tale preferate.

Ezită, apoi mă întreabă:

— Tu cum ești, scumpo?

Zâmbesc, recunoscătoare pentru efortul lui, dar îi ascund adevărul:

— Sunt bine, tată.

Toată copilăria mea, tata a fost ocupat cu munca. Până și când era acasă, îi lăsa mamei responsabilitatea creșterii mele și a conducerii gospodăriei. Ea a stabilit tonul relației noastre mamă-fiică și a consolidat-o pentru totdeauna așa cum e acum — suntem două străine, avem doar o legătură de sânge.

Mama iese din bucătărie purtând un șorț simpatic, care spune tuturor că bucătarul are întotdeauna dreptate. Ca și tata, mă trage la pieptul ei, dar îmbrățișarea ei e scurtă și abia îi simt brațele în jurul meu.

— Ai venit la țanc pentru cină.

Mama aruncă o privire în hol, apoi se uită la mine.

— Unde ți-e bagajul? Credeam că stai tot weekendul.

Are părul șaten-deschis și și l-a prins la spate cu o agrafă. Ochii ei verde-închis contrastează cu pielea ușor măslinie. Am invidiat întotdeauna frumusețea mamei

mele. În comunitatea noastră restrânsă, era admirată fățiș pentru cum arăta. Ea nu lua niciodată în seamă complimentele și purta întotdeauna numai ținute cât se poate de simple și nu se machia deloc.

Îmi ridic poșeta imensă.

— Doar o noapte. Mi-am pus aici niște haine.

Dornică să schimb subiectul, ridic capacul de pe o oală și inspir adânc.

— Miroase grozav.

Tace, apoi coboară vocea, încât de-abia o aud:

— Trebuie să fii cu familia ta în aceste momente. Mai ales acum, că Patrick a plecat...

— Patrick nu m-a părăsit, spun pe un ton mai aspru decât intenționam. Am decis de comun acord că trebuie să ne despărțim.

Mint. N-a fost nicio decizie. În schimb, au fost ani în care eu am plâns, iar el s-a îndepărtat puțin câte puțin, tot mai mult, până ce nu m-a mai auzit.

— Fiindcă nu poți să faci copii? Întreabă mama, luându-mă prin surprindere.

Își frânge mâinile.

Părinții mei au venit din India imediat după ce s-au căsătorit. M-au făcut pe mine, singurul lor copil, după ce tata a terminat Facultatea de Medicină și și-a consolidat cariera. „Am fost incredibil de binecuvântați să te avem pe tine“, îmi spunea tata în copilărie, de câte ori întrebam de ce nu am frați sau surori. „N-ar fi fost corect față de alte familii să avem mai mult decât ne era dat.“

Dar am simțit rareori că eram o binecuvântare pentru mama. Pentru ea, eram mai degrabă o dezamăgire — am văzut asta în felul în care și-a strâns buzele când am pierdut finala concursului de silabisit din clasa a cincea;

în felul în care chipul ei parcă a înghețat când mi s-a rupt un șiret în timpul probelor pentru majorete și nu am intrat în echipă; sau în privirea ei absentă din acest moment, când se gândește la incapacitatea mea de a duce o sarcină la termen.

— Da.

Răspunsul meu o face să tresară, dar nu spune nimic. Îmi înghit nodul din gât, dorindu-mi cu disperare să simt că cineva e alături de mine și mă susține, dar perfect conștientă că nu e cazul să mă bazez pe ea.

— Fiindcă nu fac copii.

— Lena!

Tata mă bate ușor pe spate, aruncându-i mamei o privire.

— Jaya abia a ajuns, spune el. Hai să ne așezăm la masă și s-o lăsăm să-și tragă sufletul!

Ia farfuria și linguri și pune masa pentru trei persoane. Eu și mama ne uităm la el, ca două statui. Tata aduce vasele cu mâncare, apoi trage două scaune. Mama se așază la locul ei, în capul mesei, iar eu și tata de-o parte și de alta a ei.

— Cum te simți? Întreabă tata, ca un doctor ce este.

— Bine, mint eu. Mă vindec.

Având în vedere că nu m-am confesat lor niciodată, nu le spun nici acum adevărul — că momentele când mă înghite neantul încă mă mai urmăresc pretutindeni și că durerea provocată de chiuretaj îmi amintește zilnic de pierderea suferită.

— Unde o să stai?

Mama nu se atinge de mâncarea din farfurie. Și-a împreunat mâinile în față și are capul plecat, ca la priveghi.